

ประเภทของภูมิปัญญาด้าน คนตรี วรรณกรรม ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

ชื่อภูมิปัญญา จ้อยคนเฒ่าได้ผิวหนุ่ม (ตำบलगอมจันทร์)

บทนำ/ความสำคัญของภูมิปัญญา

การจ้อยเป็นการพรรณนาถึงสิ่งที่ได้พบเห็นหรือ เป็นการเปรียบเทียบซึ่งมีความหมายและเป็นถ้อยคำที่ น่าฟัง ในสมัยโบราณนั้นเวลาผู้คนไปไหนก็ตามเวลาเห็นสิ่งที่ถูกใจหรือชอบมากก็จะจ้อยชมในสถานที่นั้นเลยทำให้เกิดเป็นบทกวีตามสถานที่นั้นๆ

ความเป็นมา

กำจ้อยคนเฒ่าได้ผิวหนุ่มมีดังนี้

น้องเป็นแม่ฮ้างปีเป็นบ่าวจี มากวนเตลยจูแม่ฮ้างเฒ่า น้องมาเสียใจกับนายหนุ่มเฒ่า จูเสเลเมาเป่าว่าง น้องมาเสียใจกับกับจายปีซัน มาละพรากข้าหนีไป มาละน้อยไปทอดคลื่นเสียหาย ปีใดหนีไปละตัวแห่งข้าปีกเอาใจดวงไทยแห่งข้า เลยกกลับมาแสมช้าน้องก็คิดถึงกับชายปีซัน ปีหนีจากบ้านไปนานหื้อโสทุกข้เสร้างเจ้าผลาญ ปีมาเล่นงานยังตัวแห่งข้าปีมาหนีไกลจูหื้อเป็นบ้า มันเสียเวลาเงินล้า่น้องก็คิดถึงหานายปีซัน เลยกินข้าววายแลง น้องเก็บเมื่อยกไว้หม้อข้าวหม้อแกง เมื่อเจ้าวายแลงเหมือนจกหันหน้าว่าปีไปไหนสังบ่บอกข้า เป็นสันใจจาพี่ไทด์ พี่ได้ลาหนีละข้านี้ไว้ บได้หันหน้าสักกำน้องไปสอดเสาะหาไปไหนบ่หัน บอคน้องสักคำหื้อปลั่งแจ้ง แต่ว่าหัวปียังมาแกลิ่งนอนสะแกงกอดน้อง จูข้าเสียใจบ่มีเพื่อนบ่องเหมือนก่อนเดิมมาจูหื้อตัวน้องมีเสน่ห้หา หื้อกลับมาก่อนเตอะปีเจ้า เป็นการพรรณากิ่งชายหนุ่มที่แม่ฮ้างอ๊กแล้วจายหนุ่มนั้นก็บ่กลับมาหาแม่ฮ้างอ๊กเลย

แหล่งข้อมูล

แม่ศรีจันทร์ กั้นลานันท์

บ้านเลขที่ 22 หมู่ 6 ตำบลจอมจันทร์ อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน